

DEBRECEZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAI

Megjelen hetenként szörf: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombat.

Hirdetési díj: Ötásbás petisórért 5 kr. Nagyból terjedelmű, mint szintén több izből hirdetések, alkut szerint a leg-olcsóbb árért.

ZASZAT.

Január 10. A heti soron vasár előtti heten szót, sorosok volt. Kevesen a háziorvosok folt száma szodának rendes kelen-26-27 frt, a disznószir-37-38 frt-on lehetne

megelőző heti előadásra a vidéki székérkezett azott nagyobb mennyiségű, mint az előző heti. A háziorvosok folt száma szodának rendes kelen-26-27 frt, a disznószir-37-38 frt-on lehetne

Dr. Zsely Dániel. A háziorvosok folt száma szodának rendes kelen-26-27 frt, a disznószir-37-38 frt-on lehetne

Dr. Zsely Dániel. A háziorvosok folt száma szodának rendes kelen-26-27 frt, a disznószir-37-38 frt-on lehetne

Dr. Zsely Dániel. A háziorvosok folt száma szodának rendes kelen-26-27 frt, a disznószir-37-38 frt-on lehetne

A monarchia Spanyolországban.

A spanyol felszítet történt változások következményekéül új alakulások azok, mik a francia-porosz háború s a londoni konferencia mellett a politikai szemlélet legfőbb figyelmét most magokra vonják.

Prim elötte vala azon czét, melyet oly eredménytelenül igyekezett valósítani, s a midőn a gyilkos golyók bevezették földi pályáit, azon elégtételre hunyhatta be szemét, hogy Spanyolországának végre királyi van.

I. Amadé a Savoyai Carignan házából tehát a spanyol trónra lép. E királynak feleségül még nem érekeltek azt, hogy valaha katalitikus Ferdinand és Izabella trónjára jut, s akkor még született, a savoyai királyi család a másodrendű uralkodó házak közé tartozott. E család azonban, az olasz egyház valóságos tüzre ki zúszlóira, hatalmas léptekkel emelkedett a politikai jelentőség azon polczára, a melyen most áll, s az egységes Olaszország koronáján kívül az ősi spanyol koronát is elgondogató egyik tagja számára, a spanyol nép állítólagos képviselőinek kezébe.

A királyi ház már átszállt az új uralkodói háza, a földközi tenger ujjain, s midőn e sorokat írjuk, már a bámuló spanyol nép között áll az idegen új király.

Midőn a hohenzollerni herceg jelölésére forgott szóban, Amadé észbe sem igen juttat se kinek, mert azon időben Montpensier és maga Prim tartattak a legtöbb kiáltással baró trónkövetelőnek.

Es im Prim maga hívta meg a spanyol trónra Amadé herceget, s valóban a sors sajátosság jérékéként tűnik fel, hogy Prim, mivel az utóbbi éveknél oly sok politikai titka száll a sirba, épen ugyanabban találunk a halális golyótól, a midőn az általa teremtett király a spanyol földre lép.

Bármily szomorú előjel legyen is ez, mégis igen nehéz lenne elhatározni, hogy az új király Prim halála nem inkább nyereség-e, mint vesztés. Anyai tagadatlán, hogy az új királynak igen megnehezítette volna állását a nagyvágyó egyének visszaemlékeztető befolyása, s gyakran lát volna alkalmat elmondani, hogy a szellemektől, melyek idézésére megjelentek, nem tud megszabadulni.

Prim semmi este nem lett volna képes Amadé királynak öntelalózással szolgálni, mert ő kalandos életpályáján megmutatta azt, hogy a politikai kísérletek emberét s ő az az magas állásához, melyet elcoglt, nem államférfiúi érdemei folytán jutott, hanem azért, mert személye a modern spanyol matadornak lényét viselése magán. Ő testestől lekeltől katonai volt, s mindenben részt vett, a nélkül vakmerőség volt politikai, s bár nem bírt állásához mért politikai műveltséggel, mégis ten tuda magát tartani a magas pozíczon, minők fő indoklása ismét az, hogy a vakmerőség, melylyel a spanyolok a vakmerő kalandorok iránt helytőlonsan viselkedtek, és abból, hogy Spanyolország igen szükében van a politikai tehetségeknek.

Prim saját személyét elébe helyezte a háza ügyének, s hogy most mi okból vonta vissza már egyszer a spanyol korona után kinyújtott kezét, annak nézetünk szerint legvalószínűbb indokát találjuk Napoleon bukásában. Prim ugyanis Napoleon segítségével velt spanyol trónra juthatni, s hogy a harcvezető francia császárnak oka lehessen Poroszországnak a háborút megizenni, megkínálta a hohenzollerni herceget, hogy a spanyol trónra lépjen, s a spanyol felszítet történt változások következményekéül új alakulások azok, mik a francia-porosz háború s a londoni konferencia mellett a politikai szemlélet legfőbb figyelmét most magokra vonják.

TÁRCZA.

Apáca és kegyencznő.

Regény a bécsi életből. Irta: Hoffner Károly. (Folytatás.) Es ekkor, csak ekkor jutott eszébe a szegény öregnek a menyegző, és pedig mind a földi, mind az égi menyasszonynak menyegzője. A nőnek el kell hagynia atyját és anyját, s követni a férjét, a kit szeret. Szép szavak ezek, de ki volt az, ki ezeket mondotta? Tudta-e az azt, mennyire fáj az atyai szívnek, ha kedves gyermekét el kell válnia, s életvegnapiiban egészen egyedül állania, mintha senki hozzártatózása nem lenne e széles föld kegyességén, senkije, ki e szegény öreg elhagyott atyát azon rövid uton gyámoltó karokkal kísérsje, mely még az őrk nyugalom helyéig hátra van. Az öreg sírt és neheztelt. Siratta maga magát, a vén korhadt törzset, mely oly elhagyatottan, oly egyedül roskadt le a föld felé.

lerni herceget a spanyol koronával, melyet e szolgálat nem lehetetlen jutalmul tekintett. De Prim és Napoleon tervezte, s Moltke és Bismarck végezték, s a magában és pártjában nem eléggé bizó Prim oly elláthatlan messzeségbe elátólvita látá magától a sovárgott koronát, hogy nagyvágyása kielégítésére előnyösebbnek tartá a t egy általa teremtett király, — hogy oly piectus masculus tejlátá, kit nem tekintendét volna más p. mint nagyvágyó terveinek alkalmas, s teljesen befolyása alatt álló eszközét.

Prim halála által Amadé király állása igen sokat vátozott, mondhatjuk, szabaddabb lett, s most Spanyolország legközelebbi jövője igen sok részben magától a király személyétől is fog nygvan függeni, de e jövőnek végleges alakulása nagy befolyással leend a francia-porosz háború bevé zódése, és azon kormányforma, mely a béke beálltával Franciaországban megérősödni fog.

Amadé királynak uralkodása kezdetén legfőbb tekintettel kell lenni Spanyolországban az annyira zilált társadalmi viszonyokra, s az annyivalé szakadt politikai pártokra. Mindenek előtt felül kellene emelkednie a pártokon, de ez igen nehéz feladat egy olyan országban, hol a politikai egyjelentőségű pártgyűlölet áll. Azt azonban kellene látni, hogy az alkotmányosságot reális alapokon szilárdítsa meg, s nemzetgazdászati versenyt idézzen elő, s hogy a spanyol nép a cseiszővényeskédek imádat mesteriségét, a becsületét és egészséges munká verjétékkel erősítse fel. Egyedül az alkotmányos szabadság és a munka az, mely a spanyol népet, mint minden más népet az állami jólét megkivántató fokára emelhet. — Szegélyforrások vannak ezen országban, kinek még négy nincsenek kibányászva, kereskedése is nyerhetne lendületet de egy, a legfőbb a munka hiányzik.

A naplyvi lazzoránismus a pyraeni felkeltésen is létezik, csak hogy előkelőbb kiadásban, s még ez tenál, míg az ország kinevet idegen munkás kezek zsákmányolják, meg nem szakít a spanyol nép vadregényes életmódjával, addig hiányozni fog az egészséges talaj az alkotmányosság megszilárdulására, s így az új király valóban minden sypsiplusi munkát vála t magára, midőn a spanyol koronát átvette, s azon gyűlölet, melylyel a nép nagyresze az idegen király ellen viselkedik, bizonyára nem utolsó az ellenségek között, melyekkel meg kell küzdeni.

Van-e tehát, és minő jövője Amadé királynak a spanyol trónon? — Ha erre őszinte feleletet kell adnunk, úgy kimondjuk, hogy igen kevés reményt nyújtó jövője van az új királynak, s rá nézve előbb, utóbb igen szomorú véget fog az érni.

Mert arra, hogy mindazon sypsiplusi munkát, mely dynasztiaja megszilárdítására uhallatlanul szükéges, a cseiszővények és politikai fondorlatok hazájában Amadé végrelajtsa, sem őt, sem azon párt töredékét, mely őt a lángeszű, a világiurli szónok a republicanus Castellár s ennek hatalmas pártja minden erőlesztése daczára a királyi trónra emelte, — képesnek nem tartjuk, s csak is azon esetben tarthatja ten magát hosszabb ideig a trónon, ha a francia-porosz háború úgy végződnék, hogy a köztársasági kormányforma ott is évtizedkre lehetendenné tétetve, egész Európában ismét a reactio emelkednék érvényre.

De ha, mit remélünk, Franciaországának sikerül úgy bevezetni a háborút, hogy tisztességés békét kövte, a köztársasági kormányforma ott megszilárdul, akkor megvannak számúlva a spanyol királyságnak mint ilyennek, s ezzel együtt Amadé pün-

kösti királyságának napjai, mert Castellár és pártja, bizva a fajrokon, s hatalmas köztársaság pártfogásában, — melyet az nem is fog tőle megtagadni, — hálalmassabban mint valaha támadand fel a monarchicus kormányforma ellen, melyet hazájá minden nyomora fú kuttorrásául tekint, és ekkor a szabadság lős bajnokainak sikerülend Spanyolországban kivívni azt, mit Prim önzése, nagyvágyása nélkül, minden vérontás elkerülésével fogatosítani lehetett volna, — hogy a szelb) jövőre érdemes nép önmagának visszaadva önmaga határozzon, mint köztársaság sorsa felett.

Es ezen bekövetkehető esetben bizony bizony nem a legkellemesebben fog végződni az Aostai herceg királysága. De hiszen, kiki a maga szerencsésének kövaca.

Ő felsége a király ma este indult Bécsből Pestre, hol azonban ezután csak rövid ideig fog tartózkodni.

A magyar delegáció azon bizottsága, mely a hadügyi költségvetés tárgyalására küldetett ki, tegnap d. e. 10 órákor áll össze, hogy megkezdjék tanácskozásait folytatni. — Egy a pénzügyi, mint a külügyi bizottságok jelentése már szerkesztve van, de ezek is csak akkor fognak a delegáció nyit ülésére előkerülni, ha a hadügyi bizottság kész lesz a maga jelentésével, a mi még 14 napra is belekerülhet.

A tiszai vasút-társulat vasárnap igazgató tanács ülést tartott, melynek legfőbb tárgyát a hamos bizottság jelentése képezte. E bizottság tagjai gróf Szapáry Antal, Zsodényi, Schaller, Schey, Kautz, Freund. A Tiszavassúti társulatnak kizselyesítéséről volt szó. A bizottság azon indítványt tette, hogy addásb be egy feljegyzés a m. kir. közlekedési miniszteriumhoz, hogy az engedély a tiszai vasútvonal építéséhez az osztrák állampolgáival társaságban készítsék meg a Tiszavassúti társulatnak, aztán hogy Csongrád és Pest közti, egyetértve az államvasúttal egyes összeköttetés létesíttessék. Ezenkívül Szabolcsi Hatvanig kér egy vonal építést engedélyeztetni, s ajánlatot tesz arra nevez, hogy a magyar államvasútnak Pest, Miskolc, Hatvan közötti részét, egész az oltérbégi pályához való csatlakozásig megvásárolja. Ez indítványok mind egyhangúlag elfogadottak.

A horvát országgyűlés szombaton jan. 7-ken ülést tartott, s mánap a bün, mint kiküldött királyi biztos által ünnepélyes felolvaslattal, s aztán a szökésegyháza ünnepélyesen ismételték: "Te domus domini".

Bécs, jan. 9. A londoni konferencia 11-ken áll össze: gr. Szécheny ma utazik Londonba. Mint mondjuk, Bismarck gróf megparancsolta a konferencia megatartásához nemet képviselőnek, — hogy utasításai közölje Bécsben.

Kossuth leveléből.

Tegnap számunkban említett, hogy Kossuth "Együttess választ sokan" czimű levelét mond azoknak, kik levelükkel, földzellekkel megírták. Ezek közt Kossuth megemlíti De b r e e z e n város számos polgárait is. A level első részében, mely vasárnap jelent meg, Kossuth tiltakozik azon túlságos magasztalások ellen, melyekkel elhalmozták. A második részében, az 1848-dik évi törvényhozás eljárásához ígér kulesot nyújtam.

A remek levelét egész terjedelmében nem közölhetjük, de abból a következőket mégsem véljük mellőzhetőknek: "Tiszti szemmel futva végig az emberiség történelmén, én azt találom, hogy nem azok az igazai nagy idők, midőn a népegetem színvonalá felett egyesek magasra kitonyosultnak, hanem azok, midőn az idők követelményeinek magaslataira a nép emelkedik fel. — Azok az igazai nagy idők, midőn senki egyes nem oly nagy, mint mindenki. — Mi a mulóféiben lévő nemzedék tagjai igen nagy időkét élünk: s mert nagyokot élünk: fel fogásom szerint természetes, hogy nem találkoztunk köztünk nagy ember. De ha ez természetes is, az már bizony sajnos, hogy e nagy idők bennünk, kiknek a munkában kiválóbb rész jutott, igen kis emberekre találtak. — meg-

het azért, mert az események váratlan fordulatára nem voltunk elkészülve: nem voltunk pedig azért, mert a gonoszoknak oly fokát, a jognak, erkölcsnek oly rendszerített lábbal tapodását, mint a minővel találkozánk, még csak előzetesen sem valánk képesek, bár nemcsak tudtuk, hogy minő tapasztalati adatokból keletkezett a Beresényi dal keseri impre catija, melynek emlékeztető legújában Jokai felelevenítette, hanem másfél századdal több adattal is bírtunk, mint ama dal szerzője, az arról meggyőződéshez, hogy bármint igérnek, fogadnak, esküsznek is a szükéges perczekben, híz abban esküünk vírusa sínes."

Hanem, bármily volt legyen is az ok, annyit tagadhatlan tény, hogy közünk, kiknek kiválóbb munkárisz jutott, bizony senki sem volt, ki tehetségek mértékével megütötte volna a nemzetiellenes nagy idők nagy követelményeinek színvonalát.

En legalább e fogvatkozást emmagamról minden himézshámózás nélkül nemcsak tiszta ösztönzettel bevallom, hanem egy pár szót még is arra mondom, miszerint vallomáson igazolva legyen, Isten és világ előtt felemlítve föl mondatom, hogy ha ama nagy idők szászor úra elűnés is, tisztább becsületességgel, önzetlenebb hazafisággal s határtalanabb öntelalózási készséggel nem vezetethetném tisztem befelőlésében, mint akkoron vezetethetném. Hanem mint mások, azóta én is sokat tanultam. S e tanulmányok melegeivel merve az akkori körülmények, matematikailag megvárogok győződé, hogy ha bizonyos lényeges szakalban csak annyi késztetéssel bírtam volna is akkoron, mint a mennyiség megszerzése ama nagy oktatás, a szerencsétlenség, azóta idős s alkalmas adotti: ne volt volna bár egyetlen egy ellenséggel, egyetlen egy nehézséggel kevesebb, egyetlen egy bántummal, egyetlen egy erőszakoskodással, mint a mennyi volt: egészen más véget érhetett volna nemzetünk orvosi erőfeszítése, mint a minőt ott.

Hanem lát nem bírtam a kelő késztetéssel, S bizony fájfelőm, más sem bírt. Senki E késztetések pedig nemcsak tévedésekké vezetett, hanem még egy más, sokkal nagyobb bajjal is járt. — Ezen az, hogy ha egy vagy más szakban egy kis tehetséget valók valahol észre venni, feltűnik annak hasznát nem venni, mert ezáltal, hogy a tehetségeknek nem vanunk nyilván, S azért nem eléggé szigorúan vizsgáljuk a jelölnek redőt, nem eleggé határozott, vajon önzetellen huzzeretett vagy kevésbé nemesszűzök csatlakoznak-e valakik a Honnemzés zászlójához. — Oly nagyon rohant nemzetünk a halális vesztély, annyi nehezséggel kellett küzdelőnk, annyira nem volt idejük mindenre megjelőzni új erők ki feltárára, hogy nem emi erőt sem véltünk elhasználni, mely a hazát szolgálni ajánlkozott. E szomorú szükéget türeztet valók dolgot, miket a helyenképpen kénszerítés nélkül elgondolni nem lehet, ha nem kellő vágyat ki nem mutatunk a szűzölőnk, az egész nemzet vétekkédesét, s a had nagyvágyást s jettünk, magunk nyitottunk tét, hogy az a linea szűzölőnkben találhasson kielégítést. Azt gondoljuk, ha az embernek saját östönök által esztőlők a haza ügyéhez, csak szűzölők a hazát, végre is mindegy akámi indokból teszik.

Ez nagy, ez vesztélyes tévedés volt, hanem annak volt következése, hogy a tehetségeknek szükében voltak.

S valóban ha most, midőn annyi fiatal lelkület, annyi árték lehellet s az új opportunitás szele annyi jellemarozól letajta az akkori opportunitás fészekpót, bármelyellőgálatlan ember végig fut elmájével az akkori szerepek szarán s maguk egy részt ajtótes kegyelvedel kerül le Hazánk szent ügye nemesszűzök veritumának szent emleke előtt, más részt a kállok tényrék egyes nemesszűzökben látja maga előtt, mi sokan voltak s vannak kik akkor valóban csak szerepet játszottak, s vagy kik a hazát csak féltelőknek vették, melyen magasan lehet állani: nem annyira azon fog eszálkózni, hogy tévedések történetek, hanem a felett fog bámulni, hogy ily órányok mellett csak annyi is történetek, mint a mennyi történt.

Hja! mert ha mi, kiknek kiválóbb munkárisz jutott, nem itóttük is meg tehetséggel, a nagy idők nagy követelményeinek mértékét, gyarolóságnak pótolta a nemzet emelkedésére. — Egyenkint törpek voltunk bár, a nemzet, egészen óriás volt, míg az átok leg-súlyosbika, melylyel Isten haragjában egy nemzet megverhet, az ármányos állászatogott ön biz a m a t l a n s á g ez óriás is el nem törpíté. — — — — —

Hogy tehetséggel nem állottam az

"Hogy az egész kicsinált dolez volt, hogy Paulina kizsanyoz semmit sem akart tudni a vőlegényről, s erőltették ezen házasságra, s ő valamely imádóval önként raboltatta el magát." "Tudja már atyja?" "Isten mentsen! Urunk azt akarja, hogy a meddig csak lehet, el kell halgatni az öreg előtt a szerencsétlenséget." "Ah, azért vagyok hát megbizva, hogy sem a vőlegény, sem senkit mást ne bocsássak az inspektorhoz. Milyen jó is a mi urunk, nem akarja, hogy a szegény öreg ember..." "Itt félbeszakadt a két cseléd beszélgetése, mert a folyósó élénkült kezdett. De az öreg elé hallott. Mintegy mámorba esve, támogett vissza szobájába, s minden érzéke használatától megfosztva, szerkébe rogyott. A reggeli nap aranyozó már ósz fejt, és még mindig helyén áll, némán és mozdulatlan bámulva maga elébe. Reggelijét hozták, de ő meg sem mozdult. Az inas kérdéseket intézett hozzá, s miután nem kapott feleletet, s az aggot meredten és életlenül látta ott ülni, elszaladt és lármát ütött a házban."

Hirdetési díj.

Ötásbás petisórért 5 kr. Nagyból terjedelmű, mint szintén több izből hirdetések, alkut szerint a leg-olcsóbb árért. Bélyegdíj: Minden bejuttatást külön 30 kr. Nyilt-ter-én megjelölő közlemény öt-ásbás sora 15 kr. Nev- vagy lérmementlenül beküldött köz-iratok nem vétetnek tekintetbe. — Ugy szintén köziratok sem adatkak vissza.

Idők igényeinek magaslátán, s hogy ennél fogva sokszor kellett tövélenem, ennek igen fájdalmas öntelalóvá bírok, de két dolgot iránt Isten és lelkiismeretem előtt rendszertett lábbal tapodást, mint a minővel találkozánk, még csak előzetesen sem valánk képesek, bár nemcsak tudtuk, hogy minő tapasztalati adatokból keletkezett a Beresényi dal keseri impre catija, melynek emlékeztető legújában Jokai felelevenítette, hanem másfél századdal több adattal is bírtunk, mint ama dal szerzője, az arról meggyőződéshez, hogy bármint igérnek, fogadnak, esküsznek is a szükéges perczekben, híz abban esküünk vírusa sínes."

Hanem, bármily volt legyen is az ok, annyit tagadhatlan tény, hogy közünk, kiknek kiválóbb munkárisz jutott, bizony senki sem volt, ki tehetségek mértékével megütötte volna a nemzetiellenes nagy idők nagy követelményeinek színvonalát.

En legalább e fogvatkozást emmagamról minden himézshámózás nélkül nemcsak tiszta ösztönzettel bevallom, hanem egy pár szót még is arra mondom, miszerint vallomáson igazolva legyen, Isten és világ előtt felemlítve föl mondatom, hogy ha ama nagy idők szászor úra elűnés is, tisztább becsületességgel, önzetlenebb hazafisággal s határtalanabb öntelalózási készséggel nem vezetethetném tisztem befelőlésében, mint akkoron vezetethetném. Hanem mint mások, azóta én is sokat tanultam. S e tanulmányok melegeivel merve az akkori körülmények, matematikailag megvárogok győződé, hogy ha bizonyos lényeges szakalban csak annyi késztetéssel bírtam volna is akkoron, mint a mennyiség megszerzése ama nagy oktatás, a szerencsétlenség, azóta idős s alkalmas adotti: ne volt volna bár egyetlen egy ellenséggel, egyetlen egy nehézséggel kevesebb, egyetlen egy bántummal, egyetlen egy erőszakoskodással, mint a mennyi volt: egészen más véget érhetett volna nemzetünk orvosi erőfeszítése, mint a minőt ott.

Hanem lát nem bírtam a kelő késztetéssel, S bizony fájfelőm, más sem bírt. Senki E késztetések pedig nemcsak tévedésekké vezetett, hanem még egy más, sokkal nagyobb bajjal is járt. — Ezen az, hogy ha egy vagy más szakban egy kis tehetséget valók valahol észre venni, feltűnik annak hasznát nem venni, mert ezáltal, hogy a tehetségeknek nem vanunk nyilván, S azért nem eléggé szigorúan vizsgáljuk a jelölnek redőt, nem eleggé határozott, vajon önzetellen huzzeretett vagy kevésbé nemesszűzök csatlakoznak-e valakik a Honnemzés zászlójához. — Oly nagyon rohant nemzetünk a halális vesztély, annyi nehezséggel kellett küzdelőnk, annyira nem volt idejük mindenre megjelőzni új erők ki feltárára, hogy nem emi erőt sem véltünk elhasználni, mely a hazát szolgálni ajánlkozott. E szomorú szükéget türeztet valók dolgot, miket a helyenképpen kénszerítés nélkül elgondolni nem lehet, ha nem kellő vágyat ki nem mutatunk a szűzölőnk, az egész nemzet vétekkédesét, s a had nagyvágyást s jettünk, magunk nyitottunk tét, hogy az a linea szűzölőnkben találhasson kielégítést. Azt gondoljuk, ha az embernek saját östönök által esztőlők a haza ügyéhez, csak szűzölők a hazát, végre is mindegy akámi indokból teszik.

Ez nagy, ez vesztélyes tévedés volt, hanem annak volt következése, hogy a tehetségeknek szükében voltak.

S valóban ha most, midőn annyi fiatal lelkület, annyi árték lehellet s az új opportunitás szele annyi jellemarozól letajta az akkori opportunitás fészekpót, bármelyellőgálatlan ember végig fut elmájével az akkori szerepek szarán s maguk egy részt ajtótes kegyelvedel kerül le Hazánk szent ügye nemesszűzök veritumának szent emleke előtt, más részt a kállok tényrék egyes nemesszűzökben látja maga előtt, mi sokan voltak s vannak kik akkor valóban csak szerepet játszottak, s vagy kik a hazát csak féltelőknek vették, melyen magasan lehet állani: nem annyira azon fog eszálkózni, hogy tévedések történetek, hanem a felett fog bámulni, hogy ily órányok mellett csak annyi is történetek, mint a mennyi történt.

Hja! mert ha mi, kiknek kiválóbb munkárisz jutott, nem itóttük is meg tehetséggel, a nagy idők nagy követelményeinek mértékét, gyarolóságnak pótolta a nemzet emelkedésére. — Egyenkint törpek voltunk bár, a nemzet, egészen óriás volt, míg az átok leg-súlyosbika, melylyel Isten haragjában egy nemzet megverhet, az ármányos állászatogott ön biz a m a t l a n s á g ez óriás is el nem törpíté. — — — — —

Hogy tehetséggel nem állottam az

Francia-porosz háború.

Az a hír terjedt el a házban, hogy az öreg inspeccort idegészlőhűdés érte. E perczben egy kocsi állott meg a ház előtt. Erlenstein, kedvese karjai közül tért vissza. "Mi történt?" kérde, a mint a házban a nyugtalan mozgást észrevelte. "Az mozdít?" kérde, az inspeccort idegészlőhűdés érte," felelé a kapus. Csaknem győzelmes mosolylyal sietett a bankár a lépcsőn fel az inspeccort szobájába. Több házával vette az öreg körül, s mindenféle háziszert megkísértettek. De semmi életjelet nem akart adni magáról. De a mint a bankár megfogta kezét, meg-rázkódott az öreg, s Paulinája nevet hangoztató. "Látogatta meg valaki tegnap este, vagy ma reggel az inspeccort urat?" kérde a közelőlköt a bankár, rénszabaszdet homlokka. "Senki, nagyságos ur," felelé a kérdészetek egyike. "Tegnap este ugyan, ha jól emlékszem, a vőlegény akarta meglátogatni, de a kapusnak utasítása volt..." "Jól van!" szakítá félbe Erlenstein a beszé- lőt, s egy kézmozdulat jelenté a szolgádnak, hogy távoznai kell. (Folyt. köv.)

